

Sijtje heeft een klare, volle stem, een rond krachtig lichaam en kleine, altijd koele handen.

Hij is verliefd op Sijtje. Verbaan begint zijn tweede jeugd en Sijtje is op dien leeftijd, waarop attenties van een man ontzaglijke afmetingen aannemen. Nog nooit heeft iemand zoo in 't oog loopend werk van haar gemaakt.

Een beweging van Verbaan doet haar verschrikt opzien. Een vreemde angst doorhuivert haar; er is iets in haar gewekt, dat ze niet kende, dat prettig is en dat haar bang maakt.

Elke klas vormt de maatschappij in den dop. Ze heeft haar Eva en haar slang, haar filosoof en haar artiest, haar tweebeenigen luitaard en haar detective, haar man van de daad en haar sloome, haar ladykiller en haar genieperd. In Sijtjes republiek zitten de slang en de Eva naast elkaar. Eva Nel is onkwetsbaar, ze is te regeeren met een blik, ze gehoorzaamt op een wenk. Annie is even knap, behalve in het stilzitten. Als ze haar mouwen niet opstroopt, om zonder reden haar armen te inspecteeren, heeft ze een paar vingers in haar mond, of draait phantastische figuren in haar steile ponny. Ze is ijverig, deels uit aangeboren aard, deels uit jaloezie op Nel. Ze kent maar één doel: Nel voorbij te streven. Ze acht zich overigens door iedereen en bij alles verongelijkt en spreekt ook altijd tegen.

De kinderen rekenen op de lei. Annie jacht zich met hoogroode kleur; tersluiks gaan de rappe oogen naar Nels lei; niet om af te kijken, ze is even eerlijk als lastig, alleen maar om te zien, hoe ver Nel al is. Dezen middag wil het ongeluk, dat ze allebei tegelijk het laatste cijfer zetten. Twee griffels kletteren gelijktijdig in de schuiven, de heele klas is van streek. Vier beenen worden gelijk uit de bank gegooid; in twee paden heeft een spannende wedren plaats. Nel is niet zóó'n engel, of haar eerzucht wordt geprikkeld en twee kemphanen belanden tegelijk bij Sijtje met opgeheven schilden. Edelmoedig toch laat Nel Annie voorgaan, maar Sijtje weet geen eerlijker oplossing, dan beider leien tegelijk na te zien.

Hoeveel sommen zijzelf goed heeft, kan Annie niets schelen. Eerst zien, wat Nel heeft. Het vergelijk valt in haar nadeel uit. In zichzelf mopperend gaat ze naar haar plaats, donkere blikken werpt ze van Sijtje naar haar buurvrouwetje. Sijtje kan niet helpen, dat ze er om lachen moet.

Die twee rijtjes sommen af hebben, mogen de leien opbergen en naar huis gaan.

Hans en Henkie, de ladykiller — hij loopt op straat altijd met open-gespreide armen, gereed om er een meisje in te sluiten — Truus en Sientje behoren tot de slachtoffers, die na moeten blijven.

Als Sijtje van de gang komt, zit Henkie als een bezetene te trappelen;